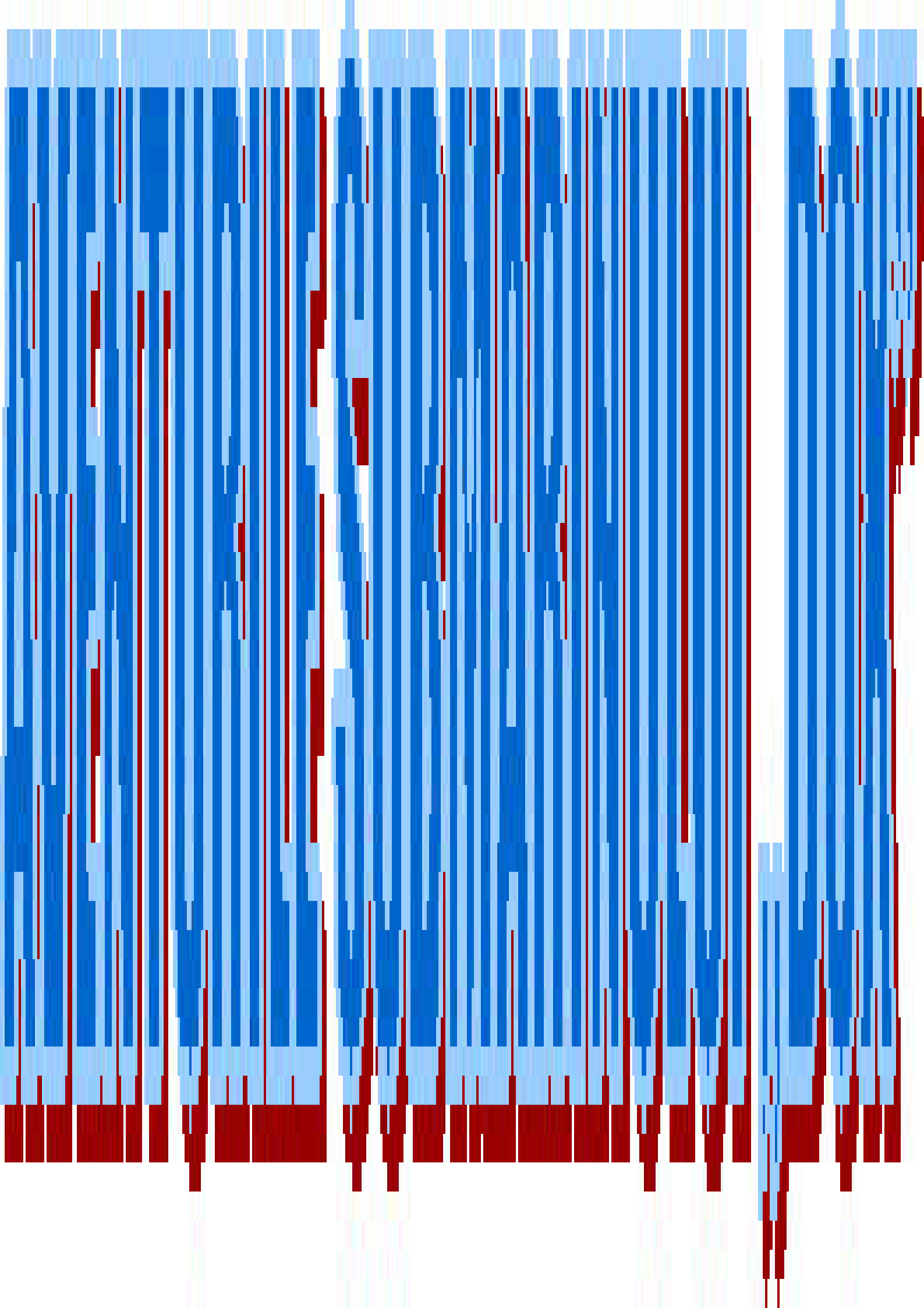

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
35
Zeul Mării

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prințului Ando.
4. Sticla piuitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Je'lot.
19. Piraţii crucii.
20. Corab a-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WAREN

Nr. 35

ZEUL MĂRII

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial

de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN MONSTRU MARIN.

— DUMNEZEULE SFINTE! Ia te uită, tată, ce de rechini mai aleargă prin faţa noastră! Strigă George înmărmurit Ce să se fi întâmplat oare? Să fi mirosit de departe vreo pradă? Altminteri ce să fie, graba asta pe ei?

— E într-adevăr ciudat, făcu Farrow. Mai degrabă îmi vine să cred că au luat-o la fugă. Poate că presimt vreo catastrofă naturală, care se va produce curând prin apropiere.

— În cazul acesta, cred c-ar fi nimerit să mergem şi noi după ei, propuse George. N-avem nici o ţintă hotărâtă şi în felul acesta scăpăm de catastrofa pe care o bănuieşti.

— Ai dreptate, încuviinţa căpitanul. Plundow, direcţia nord-est!

— Am înţeles! Răspunse timonierul, apoi vasul făcu un viraj şi porni după rechinii care brăzdau apa cu trupurile lor uriaşe.

— Interesant! Murmură Farrow, care observa dihăniile prin ocheanul său. Sunt şi rechini tigri printre ei, după cât pot vedea. Monştrii aceştia, care sunt cei mai sălbatici reprezentanţi ai speciei, n-o iau ei la fugă fără vreun motiv temeinic. Mai curând aş fi crezut că s-au luat după ceilalţi rechini, ca să-i sfâşie, dar văd că se află în mijlocul lor, ba chiar gonesc împreună. Ciudat!

Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi dădu comanda în portavoce:

— Toată forţa la motoare!

Un val înspumat se ivi la proră şi vasul ţâşni ca o săgeată. Pe rechinii care goneau, Farrow nu i-ar fi putut ajunge nici dacă ar fi pus în funcţiune compresoarele, de aceea se mulţumi să urmeze direcţia în care fugeau ei, căutând să nu-i scape din ochi.

Trebuie să se fi petrecut ceva grozav în natură, căci din nou ţâşni un număr mare de rechini prin faţa submarinului şi tovarăşii din turn văzură lămurit că, alături de rechinii albi şi alţii mai mici, se aflau şi fioroşii „tigri", care de obicei nu-şi prea cruţă rubedeniile.

Acum însă alergau cu toţii laolaltă, fără gânduri duşmane, preocupaţi numai să-şi salveze viaţa.

Farrow îl chemă pe Bertram în turn.

— Doctore, ce să-i fi îndemnat pe rechinii ăştia s-o ia la goană atât de brusc? Întrebă el. Vine din nou un cârd întreg dinspre sud. Drace! Par să fie înnebunite de groază, dihăniile – aşa ceva n-am mai văzut!

Din fugă, un rechin enorm izbi cu atâta forţă partea dreaptă a submarinului, încât acesta fu zguduit cu putere. Ameţit pe jumătate, monstrul se roti de câteva ori ca o sfârlează, se dezmetici însă şi porni din ce în ce mai repede după tovarăşii săi.

— Foarte ciudat – zise doctorul Bertram – nici eu n-am mai văzut aşa ceva. Ce să însemne asta? Spaima pare să le fi luat minţile. Eu nu cunosc însă nici un monstru marin care să fie în stare să provoace o astfel de panică. Chiar şi uriaşii „tigrii", care altminteri le pun pe fugă pe toate celelalte soiuri de rechini, par cuprinşi de o spaimă nemăsurată. Domnule căpitan, singura explicaţie cu putinţă e că se pregăteşte vreo catastrofă groaznică, să zicem o erupţie vulcanică sau

un cutremur marin. Animalele presimt astfel de catastrofe cu mult înainte de a se produce.

— La fel mi-am spus şi eu, zise Farrow. De aceea am şi dat ordin să mergem după rechini – păcat numai că nu putem alerga tot atât de repede ca ei. Mă gândesc dacă n-ar fi bine să pun în funcţiune compresoarele, dar aş vrea să cruţ motoarele, atât cât se poate. Te pomeneşti că vom avea nevoie de toată forţa lor ca să putem scăpa de catastrofa ce pare că se apropie.

— Cu toate astea, nu pot observa nici o schimbare atmosferică, nici o culoare deosebită a cerului, cum se întâmplă de obicei când e să se producă vreo catastrofă dintr-acestea, zise doctorul. Marea e şi ea liniştită şi-şi păstrează culoarea normală. Nu ştiu ce să mai cred, zău aşa! Ia te uită, trei, patru, ba şase „tigrii" vin glonţ şi sunt tot unul şi unul. Domnule căpitan, toată ştiinţa mea se sfârşeşte aici; îmi frământ creierii, dar nu-mi pot explica ce le-o fi înnebunit într-atâta pe dihăniile astea. Chestia nu e numai foarte ciudată, ci şi îngrijorătoare. Aş fi dorit să nu fiu pe aici, sau, cel puţin, să putem goni tot atât de repede ca rechinii ăştia înspăimântaţi.

— Ei, dragă doctore, ce ni se poate întâmpla, dacă zici că nu prevezi vreo erupţie vulcanică? Întrebă Farrow. Te pomeneşti c-or fi niscaiva balene uriaşe îndărătul rechinilor, sau nişte polipi din ăla grozavi... Însă faţă de ăştia ne putem apăra cu tunurile. Dar, bine George, ce s-a întâmplat?

Farrow şi doctorul priviseră după „tigrii" care goneau nebuneşte spre nord-est George însă se uitase îndărăt, spre sud şi deodată scoase un strigăt care trăda spaimă şi înmărmurire în acelaşi timp.

— Tată, trebuie să fi visat eu... Aşa ceva e cu neputinţă... nici nu există...

— Dar ce-ai văzut, băiete? Întrebă căpitanul speriat. A fost atât de îngrozitor?

George îşi trecu mâna peste ochi şi spuse cu un glas tulburat.

— Îngrozitor..., bine ai zis, tată. Am văzut un rechin enorm, ţâşnind din adânc cu o săritură la care numai cea mai grozavă spaimă de moarte l-ar fi putut îndemna Apoi, un cap groaznic s-a năpustit după

rechinul enorm şi l-a înşfăcat, la fel cum înşfacă o ştiucă un peştişor. Domnule doctor, pot exista în adâncul mării astfel de monştri, care să înhaţe un rechin de şase metri lungime?

— George – răspunse doctorul – ai citit tu însuţi în cartea căpitanului englez, că el prinsese odată un rechin-ciocan, lung de cinci metri, care avea de ambele părţi ale trupului răni grozave. Căpitanul susţine că acest rechin trebuie să fi fost prins între dinţii unui monstru marin. Nu-ţi aduci aminte că în anul 1921 marea a aruncat la ţărm, în Detware-Bay, un animal pe care nici un zoolog nu-l cunoştea şi care avea o greutate de cinci ori mai mare decât a celui mai greu elefant?

— Atunci să ştii că am văzut capul unui asemenea monstru, zise George înspăimântat Era ceva fioros, dragă doctore.

— Fioros? Deloc. E cât se poate de interesant – răspunse Bertram. Îmi pare foarte rău că n-am zărit şi eu spectacolul. Acum voi fi însă foarte atent şi voi cere să mi se aducă repede aparatul de fotografiat.

În vreme ce doctorul ceru prin portavoce să i se aducă în turn aparatul, căpitanul fi zise fiului său:

— George, eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Da, tată, nu m-am înşelat, răspunse tânărul cu hotărâre. Faptul s-a petrecut la cel mult patru sute de metri îndărătul nostru.

— Întunericul se va lăsa în curând – zise căpitanul. Acolo, în depărtare, văd ivindu-se o insulă la care trebuie să ajungem înainte de a se înnopta. Puneţi în funcţiune compresoarele! Strigă el în portavoce.

Motoarele începură să duduie cu putere, apoi submarinul porni înainte, cu viteză sporită.

— De ce atâta grabă, domnule căpitan? Făcu doctorul cu părere de rău în glas. Ar fi păcat dacă monstrul acela se va ivi iarăşi şi noi vom fi departe de el. Nu voi putea face nici o fotografie.

— N-ar fi prea mare pagubă, răspunse căpitanul, calm, mai rău ar fi dacă monstrul d-tale ne-ar asemui cu vreun peşte enorm, căci în cazul acesta ne-am alege cu stricăciuni însemnate.

— Hm..., la asta nu m-am gândit, încuviinţă doctorul. Ai dreptate. Am văzut nu de mult, când cu balena aia, de ce-s în stare astfel de dihănii. Şi o balenă pere să fie slăbuţă de tot faţă de monstrul al cărui cap l-a văzut George al nostru.

— Eu cred că dihania ar fi în stare să muşte submarinul, zise George. A fost un cap enorm, hidos. Mai sunt de părere că numai pe insulă putem găsi adăpost, căci în apă puţin adâncă monstrul nu se poate aţine.

— Păcat, zău e păcat murmură doctorul, că nu m-am uitat într-acolo. Poate că mi-aş fi dat seama dacă e vreo rămăşiţă din vremurile preistorice.

— Întocmai aşa mi s-a părut şi mie, zise George.

— Dumnezeule! Exclamă doctorul necăjit şi tocmai o astfel de privelişte a trebuit să-mi scape mie! E o adevărată lovitură a soartei pentru mine. Şi când te gândeşti c-aş fi putut recunoaşte imediat dacă monstrul acesta aparţine unor vremuri apuse...

— Domnule doctor, ar fi cu putinţă asta? Întrebă George. Unde să trăiască asemenea dihănii şi cu ce să se hrănească ele?

— Dar bine, George, a văzut doar tu însuţi că monstrul acesta a înhăţat un rechin mare, răspunse doctorul. Că el porneşte adesea la vânătoare de rechini, o dovedeşte fuga „tigrilor” înnebuniţi. George, marea ascunde încă taine pe care nici un om nu le va putea dezlega vreodată. Ah! De ce n-am putut vedea şi eu spectacolul acela!

Doctorul era nemângâiat, dar căpitanul se îngrijea mai mult de submarinul său.

Ce însemna trupul de oţel al „Dox”-ului, faţă de forţa uriaşă a unor asemenea fălci? Se ştie că rechinii cu greutate de 200-250 de kilograme numai – ceea ce înseamnă mici de tot. Taie dintr-o dată un picior omenesc, de parc-ar fi fost retezat cu un bisturiu ascuţit, de un chirurg îndemânatic. Căci fălcile rechinului exercită în cazul acesta o presiune de vreo mie cinci sute de kilograme.

Şi aceştia sunt rechini mici, după cum spuneam... Cei mari, „tigrii”, dispun de o forţă cu mult mai însemnată. Şi dacă ne gândim acum că există un

monstru care înhaţă un „tigru” lung de şase metri, e lesne să ne dăm seama că fălcile sale vor fi în stare să strivească învelişul de oţel al submarinului, ca pe o cutie de conserve.

De aceea Farrow privea cu nelinişte spre insula de care „Dox”-ul se apropia mereu. Vasul cei minunat alerga cu o viteză ameţitoare şi nici un alt vas construit de mănă omenească nu l-ar fi putut întrece. Dar căpitanul ştia prea bine că un astfel de monstru marin putea să desfăşoare o viteză cu mult mai mare, ceea ce îndreptăţea îngrijorarea lui.

Deoarece în curând avea să se lase întunericul, situaţia devenea şi mai primejdioasă, căci numai pe lumină Jean Brike ar fi fost în măsură să răpună monstrul cu tunul său.

La gândul acesta, Farrow ceru imediat prin portavoce ca bătrânul tunar să vină în turn.

Când Jean sosi după câteva clipe, căpitanul îl lămuri pe scurt de primejdia care ar putea să ameninţe submarinul. Brike nu-şi mai pierdu vremea cu vorbe, ci se căţără pe punte, după ce-i strigă ajutorului său – pe care-i luase cu sine – să aducă sus o ghiulea obişnuită şi una umplută cu gaze.

Farrow se mai linişti acum, căci ştia că iscusitul tunar nu se va speria în faţa unui monstru necunoscut şi va trage asupra lui fără să clipească măcar.

Jean Brike descoperi tunul din învelitoarea de pânză şi după câteva clipe sosi şi tânărul său camarad, ţinând sub fiecare braţ câte o ghiulea Brike o luă întâi pe cea încărcată cu materii explozibile, spunându-şi, pe bună dreptate, că împotriva unui astfel de monstru necunoscut, era posibil ca gazele să nu aibă efect.

Rămase liniştit lângă tunul încărcat, privind dâra pe care o lăsa vasul în urma sa Era gata să tragă, când se va ivi din apă dihania.

— Cred că în câteva minute ajungem la insulă, îi zise Farrow lui George. A! Văd colo şi un golf adânc şi îngust, în care vom fii în deplină siguranţă.

— De fapt, îmi pare rău – zise George – aş fi vrut să mai văd o dată monstrul. Acum se va întuneca în curând şi nu-l voi mai putea vedea. Ar fi fost minunat dacă am fi putut face nişte fotografii.

— Pentru ştiinţă, asta ar fi fost de cei mai mare interes – încuviinţă Farrow – dar e mai bine aşa! Mă lipsesc de fotografii, în schimb rămân cu vasul nevătămat După descrierea ta, monstrul e mai mare decât submarinul nostru şi în caz că ne-am fi întâlnit cu el, noi am fi fost cei învinşi. Ia te uită, pare că s-au adunat o groază de rechini în golful acesta... E foarte interesant!

Într-adevăr, în golful îngust în care intra acum submarinul se îngrămădeau rechini de diferite mărimi, care căutau să se pună la adăpost de grozavul monstru. Farrow dădu imediat comanda să se încetinească viteza, căci submarinul trebuia să-şi facă loc cu greu printre trupurile dihănii lor.

Acestea păreau stăpânite încă de spaimă, căci tovarăşii din turn observau că „tigrii" uriaşi nici nu se gândeau să-i atace pe rechinii de nisip, asupra cărora s-ar fi năpustit cu lăcomie în alte împrejurări.

— Pare că încă mai simt apropierea monstrului, zise cu bucurie doctorul. Poate că tot izbutesc să mai tac nişte fotografii. Se lăsă repede pe puntea submarinului şi se îndreptă spre pupă. Acolo se opri şi îşi aţinti privirea pe întinsul mării, stând cu aparatul pregătit. Dorea din toată inima să se ivească monstrul, care, oricărui alt om, i-ar fi produs o groază nemărginită. Aproape tot atât de mult dorea şi Jean Brike să dea ochii cu dihania. ca să-şi poată dovedi dibăcia.

Submarinul înaintă în interiorul golfului şi la vreo douăzeci de metri de capătul lui, Farrow ordonă să fie stopat. Rechinii se dăduseră deoparte şi se îngrămădiseră acum îndărătul vasului.

Erau printre ei unii care te vârau în sperieţi – „tigrii" de vreo opt metri lungime, care prin însăşi forma lor arătau că sunt cei mai repezi şi sălbatici dintre toţi rechinii. Înotau aproape de tot de submarin, fără să se sinchisească nici acum de fraţii lor mai mici, care se învârteau prin mijlocul lor.

— Monstrul pare să fie într-adevăr prin apropiere, îi zise căpitanul lui George. Te pomeneşti că doctorul tot are noroc şi va putea să ia vreo fotografie interesantă, deşi întunericul se va lăsa curând.

— Ah, ce frumos ar fi să-l putem vedea mai bine! Zise George. De data asta nu voi mai fi atât de înspăimântat ca prima oară. Dar lasă c-a fost şi o privelişte fantastică, când căpăţâna aceea de zece ori mai mare ca a unui crocodil s-a ivit din apă. Înhăţând rechinul. Cred că doctorul se va înspăimânta atât de tare dacă se va mai ivi o dată capul acela hidos, încât va uita cu totul de fotografiile lui.

— Eu unul aş dori să fie cât mai departe de noi – zise căpitanul – căci mă tem pentru submarinul nostru. Nici acum nu mă simt prea liniştit, cu rechinii ăştia în apropierea noastră. Aceasta e o dovadă că monstrul nu se află prea departe. Dihăniile se simt aici în siguranţă, pentru că golful nu e destul de adânc pentru grozăvenia aceea. El nu se va apropia prea mult de uscat, căci, faţă de mărimea-i considerabilă, e prea puţină apă acolo.

— Ah, ce păcat! Strigă George în aceeaşi clipă, uite că se întunecă... şi eu care nădăjduiam să mai zăresc o dată monstrul!...

— Ba eu sunt mulţumit că nu ne va putea vedea, ca să ne atace, zise căpitanul. Din acest motiv, mă voi feri chiar să aprind vreun reflector.

— Şi eu tocmai voiam să te rog să faci asta! Spuse George dezamăgit Recunosc însă că ai dreptate, căci nu trebuie să expunem „Dox”-ul vreunei primejdii. A, uite că vine doctorul...

— Domule căpitan – zise Bertram – n-am putea aduce sus un reflector? Poate că văzând lumină, din curiozitate, monstrul va ieşi la suprafaţă.

— Nu. Dragă doctore – răspunse căpitanul râzând – n-am deloc poftă să stârnesc curiozitatea acestui monstru apocaliptic. Aceeaşi rugăminte i-am refuzat-o şi lui George. Dacă namila aceea, cu căpăţâna ca de crocodil, după cum o descrie George, ne înhaţă vasul, suntem cu siguranţă pierduţi. Nu trebuie să nesocotim primejdia asta.

— Ai dreptate – încuviinţă Bertram – totuşi îmi pare rău că nu pot să-l prind în aparat. Păcat, zău aşa! Ei, dar poate că-l zărim mâine, când vom porni mai departe, căci, după cum se pare, are temeiuri să se aţină pe aici.

— Aş vrea să nu-l mai zărim deloc – zise Farrow – căci nu ţin să mă întâlnesc în largul mării cu această rămăşiţă a vremurilor preistorice.

Jean Brike sosi şi el în turn în clipa aceea şi zise:

— Domnule căpitan, rechinii sunt din ce în ce mai neliniştiţi. Te pomeneşti că monstrul tot izbuteşte să pătrundă în golf! N-ar fi bine să ţinem pregătit un reflector, ca să pot ţinti mai bine, dacă va fi nevoie?

Marea spumega şi clocotea în jurul vasului şi rechinii păreau să se îngrămădească cu toţi spre coastă.

— Bine – zise Farrow, după câteva clipe de chibzuire – vom aduce un reflector pe punte, dar îl vom aprinde de-abia când ne vom încredinţa că situaţia poate deveni primejdioasă pentru noi. A! Uite că răsare şi luna. Luna e puţin acoperită de nori, dar e îndestulătoare ca să putem recunoaşte ceva.

Dădu ordin să fie adus un reflector şi să fie făcută legătura, iar Jean Brike se Înapoie repede la tunul său.

II.
INDIANUL MISTERIOS.

PETRE URIAŞUL ADUSE REFLECTORUL pe punte şi-l aşeză la locul cuvenit. Era îndreptat înspre mare. Peste pupa vasului şi Petre ţinea mâna pe comutator, gata să-l aprindă la comanda căpitanului.

Doctorul Bertram se îndreptase din nou spre pupă. George părăsi şi el turnul, alăturându-se de doctor. Lumina palidă a lunii cădea peste grămada rechinilor agitaţi, care păreau cuprinşi de o panică de nedescris.

Doctorul şi George priveau cu încordare apa mării. Rechinii deveneau mereu mai sălbatici şi mai înfricoşaţi şi deodată se păru că-şi dau seama că golful nu mai prezintă un adăpost sigur pentru ei, căci o zbughiră spre largul mării.

Nu mai era nici o îndoială că monstrul se afla pe aproape şi că în fiecare clipă putea să se ivească din apă capul înfiorător. George şi Bertram se aplecară peste parapet, Jean Brike privea încordat spre apă şi Petre stătea gata să aprindă reflectorul.

Deodată, George scoase un ţipăt uşor şi prinse cu mâna stângă braţul doctorului.

— Uite colo, la vreo sută de metri depărtare! Exclamă el agitai.

— Da, da, văd şi eu – răspunse Bertram – e însă prea întuneric ca să putem recunoaşte ceva lămurit. Ar trebui aprins reflectorul.

Pe mare se desfăşura o tragedie. Vreo zece rechini săriseră în aer, apoi din apă ţâşni o masă uriaşă, care se putea recunoaşte chiar la lumina slabă a lunii. Murmurul şi plescăitul apei fu întrecut de un zgomot înfiorător, scrâşnetul unor fălci grozave, care prinseseră între ele un rechin. Auziră încă de două ori zgomotul acesta, apoi luna ieşi cu totul dintre nori şi un trup uriaş, negricios, care părea aproape cât o insulă, se afundă în apă. Numai valurile mici, care porneau în toate direcţiile, mai arătau locul unde se ivise monstrul, spre a înhăţa trei rechini.

— Ce păcat că nu i-am putut vedea capul, exclamă doctorul Bertram, dezamăgit Ceea ce am văzut noi afundându-se, a fost spatele dihaniei, cel puţin partea lui cea mai înaltă. Păcat că au dispărut toţi rechinii, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Acum se va face nevăzut şi monstrul, probabil că aleargă deja pe sub apă în urma unui cârd de rechini. De ce n-a aprins Petre reflectorul, ca să-i putem vedea capul cel puţini.

— Şi să ne aşteptăm la o vizită a monstrului, zise Farrow care se apropiase şi el în vremea asta. E mai bine că s-a întâmplat aşa dragă doctore, crede ceţi spun eu! Mulţumeşte-te că ai zărit totuşi ceva ce n-a văzut încă nici un om până azi. Aş dori din toată inima ca grozăvenia să se fi luat după rechini... şi să nu-şi închipuie cumva că vasul nostru e vreun peşte gustos!

— Domnule căpitan, eu aş zice să ieşim din golf, poate putem vedea încotro a apucat-o grosul rechinilor, propuse doctorul. Acolo cred că vom vedea şi monstrul.

— Nu, dragă doctore – răspunse Farrow râzând – sub nici un motiv nu mă mişc de aici până nu se luminează de ziuă. Sunt convins că ne aflăm în siguranţă în locul acesta căci apa nu e destul de adâncă pentru monstrul acela misterios. Ne vom apropia de uscat şi voi priponi vasul.

— Şi eu mă voi duce pe marginea insulei şi voi observa marea prin ochean, zise doctorul. Poate că tot am noroc şi mai văd o dată grozăvenia. Ai văzut şi d-ta acum, căpitane, că poveştile cu şerpii de mare, de care râd toţi, au totuşi un sâmbure de adevăr.

— Fireşte, dragă doctore, nici eu nu spun altfel – încuviinţă căpitanul – şi-ţi doresc chiar să mai vezi o dată monstrul, dacă ţii atât de mult. Voi merge şi cu d-ta, după ce vom fi pus submarinul la adăpost.

„Dox"-ul alunecă uşor spre ţărm. Ca în mai toarte insulele de corali ale Oceanului Pacific, Farrow putu şi aici să se apropie atât de mult de mal, încât să poată coborî uşor pe uscat.

Plaja propriu-zisă, a cărei suprafaţă era acoperită cu praf de corali, avea o lăţime de vreun metru şi jumătate, apoi începea desişul, care acoperea insula în întregime.

Submarinul fu priponit de doi palmieri înalţi, după care căpitanul îi zise lui Bertram:

— Acum să pornim, dragă doctore! M-ai făcut şi pe mine foarte curios. Vom merge pe plajă până la capătul acestui golf îngust poate că avem, într-adevăr, noroc şi zărim încă o dată monstrul acesta al adâncurilor. Până acum, i-am văzut numai spatele, care părea cuirasat în orice caz, fiecare solz – ca să-i zic aşa – era la fel de mare cât un crocodil întreg.

— Da – zise Bertram cu însufleţire – asta am observat şi eu. Îmi pare rău numai că nu i-am zărit şi eu capul, cum l-a văzut George al nostru. Atunci aş fi ştiut imediat din ce categorie face parte. Da, să pornim repede, domnule căpitani.

— Rindow, spunele oamenilor să fie pregătiţi în orice clipă pentru a părăsi vasul imediat, i se adresă căpitanul primului ofiţer, care în timpul lipsei lui Farrow lua de obicei comanda vasului. Nu e exclus ca monstrul să intre totuşi în golf şi să atace „Dox"-ul. Jean să ţină încărcate ambele tunuri, ca să-i poală alunga sau răpune, în caz de nevoie. Eu cred că nici platoşa unui monstru antediluvian nu va putea rezista unei ghiulele de 7,5 centimetri. George, vi şi tu cu noi, de asemenea şi Petre, căci n-avem de unde şti dacă pe

insula asta nu se ascund cumva nişte locuitori primejdioşi. În orice caz, vom lua grenade cu gaza.

Cei patru tovarăşi se înarmară repede cu aceste minunate arme, apoi porniră spre apus, de-a lungul plajei golfului şi ajunseră curând la punctul cel mai îndepărtat, de unde puteau cuprinde cu privirea întreaga suprafaţă a mării.

Îşi duseră repede ocheanele la ochi, dar, deşi priveau cu încordare în toate părţile, nu putură descoperi nimic suspect, nici măcar rechinii care cu puţin timp înainte erau în număr atât de mare.

— Am venit prea târziu, zise doctorul întristat. Ar fi trebuit să pornesc îndată din golf cu una din bărcile de aluminiu şi atunci aş mai fi putut zări o dată monstrul apocaliptic. Nici nu-ţi închipui, dragă căpitane, ce am pierdut cu asta, dar nu numai eu personal, ci întreaga ştiinţă. Măcar o fotografie să fi putut lua! George, va trebui să-mi descrii mai târziu, cu toată exactitatea, căpăţâna aceea, ba să-mi faci chiar şi o schiţă.

— Cu dragă inimă, domnule doctor – răspunse tânărul – cu atât mai mult cu cât priveliştea mi s-a întipărit adânc în minte. Păcat că monstrul a şi luat-o la sănătoasa, dar poate tot avem noroc şi dăm de el mâine, când vom porni mai departe la drum.

— Eu n-aş vrea s-avem deloc „norocul" ăsta – zise Farrow – dimpotrivă, aş fi cât se poate de bucuros dacă n-am mai întâlni dihania în drumul nostru. Şi acum, dragii mei, cred că ne putem înapoia, căci n-are nici un rost să ne mai pierdem vremea privind marea. Întreruperea asta a călătoriei noastre a fost foarte interesantă, dar, ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că n-aş dori să se mai repete a doua oară. Doctore, de când tot colindăm noi mările, nu ne-a dat în gând niciodată că există astfel de monştri, care să ne ameninţe vasul ăsta al nostru de oţel. De acum încolo, chiar când vom pluti pe marea cea mai liniştită, fără nici un duşman pe aproape. Inima îmi va fi tot grea, gândindu-mă la aceea ce am zărit.

— Domnule căpitan, cu norocul ăsta nu ne mai întâlnim – zise Bertram, cu tristeţe. Aşa ceva se iveşte o singură dată în cursul unei vieţi de om... şi eu am pierdut ocazia!

— Tată! Exclamă deodată George, în fundul desişului pare să ardă un foc. Farrow privi în direcţia indicată şi zise:

— Da, George, ai dreptate. Aşadar, a fost întemeiată presupunerea mea că insula asta e locuită. Înainte! Trebuie să cercetăm ce e cu focul acesta. Dar, fiţi cu băgare de seamă, căci până acum am avut multe surprize neplăcute în partea asta a Pacificului.

George îşi şi aprinsese lampa de buzunar, dar ţinea mâna în dreptul lentilei, lăsând să treacă numai o dâră slabă de lumină printre degete.

— Putem intra pe aici, zise el încetişor, arătând spre o deschizătură îngustă între tufe. Cred chiar că asta e poteca pe care vin locuitorii insulei în golf, probabil pentru a pescui.

Într-adevăr, cei patru tovarăşi dădură de o potecă îngustă de tot, dar care nu era prea bine întreţinută, fiind acoperită de mărăcini şi liane care îngreunau mult mersul.

Petre o luă în fruntea micului convoi şi începu să reteze cu cuţitul său enorm piedicile din cale. Şi îndeplini treaba fără să facă cel mai mic zgomot, astfel că locuitorii insulei, care aprinseseră focul de lagăr, nici n-ar fi putut observa ceva.

Farrow, George şi doctorul îl urmară în linişte şi cu mare băgare de seamă, ţinând în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga grenada cu gaze. Cu armele acestea puteau să se apere de un trib întreg de sălbatici, dac-ar fi fost să se încaiere.

Se apropiau tot mai mult de punctul unde George zărise lumina suspectă şi pe măsură ce înaintau deveneau tot mai cu băgare de seamă.

George, care mergea îndărătul lui Petre, stinse lampa de tot, căci lumina ei, aşa slabă cum era putea fi văzută totuşi de vreo santinelă a presupuşilor băştinaşi.

După alte cincisprezece minute de mers. Uriaşul se opri şi ceilalţi îi urmară pilda. Atunci văzură cu toţii un luminiş mare, în mijlocul căruia ardea un foc, nici un om nu se zărea şi focul era atât de mic, încât nu se putea folosi de el decât o singură persoană.

— Nu pare s-avem de-a face aici cu un trib de băştinaşi, îşi dădu cu părerea George. Poate că e vorba

de un vânător singuratic sau de un naufragiat, care tocmai a părăsit luminişul.

— Nu-i exclus să fie aşa răspunse căpitanul. Vom aştepta deci până se va ivi din nou omul, ca să vedem ce e cu el.

În aceeaşi clipă, de undeva răsună un glas sonor, care strigă într-o engleză fără cusur:

— Sahibi, părăsiţi mâine insula şi atunci va dispărea şi monstrul marin. Acum nu trebuie să mă vedeţi încă, dar vă spun că ne vom reîntâlni în curând.

Din ce parte venea glasul acesta, nu putură stabili camarazii – individul putea să stea cocoţat într-un copac, dat tot atât de bine putea să se fi ascuns după o tufă.

Misteriosul personaj auzise, probabil, cuvintele lui George şi Farrow, deşi aceştia vorbiseră cât se poate de încet. Era primejdios pentru tovarăşi să mai rămână acolo, căci străinul putea dispune de arme misterioase.

— E un indian – zise căpitanul. De unde ştie el că monstrul se află în apropierea noastră?

— Sahibi, eu văd mai mult ca alţi oameni – se auzi din nou glasul – întoarceţi-vă la vasul vostru şi plecaţi mâine spre răsărit. Acolo ne vom revedea.

— Haideţi – zise Farrow – să-i ascultăm sfatul.

Cufundaţi în gânduri, porniră îndărăt spre vasul lor şi de-abia când se aflară în cabina căpitanului, doctorul zise:

— Domnule căpitan, putem afirma cu drept cuvânt că Indienii dispun de forţe care vor rămâne veşnic o enigmă pentru noi, europenii. Cum de-a fost cu putinţă ca el s-audă vorbele noastre, rostite în şoaptă? De unde ştia că monstrul ne-a urmărit până la insulă?

— Asta ar fi putut observa după rechinii care au dat năvală aici, răspunse Farrow. Poate că a şi văzut cum monstrul a înhăţat mai adineauri trei rechini. O fi stat aproape de tot de noi, în desiş şi ne-a auzit vorbele. El însuşi a vorbit apoi în altă direcţie şi din pricina ecoului am fost induşi în eroare asupra locului unde se afla.

— Asta ar fi una din explicaţii, prea simplă însă, zise doctorul. Eu judec lucrurile altfel şi spun că acest indian a bănuit ce ni s-a întâmplat. Cuvintele noastre

le-a auzit pentru că ne cunoştea gândurile. Astfel de lucruri se întâmplă des în India, căpitane.

— Ştiu, încuviinţă Farrow, însă eu rămân totuşi la părerea mea. Dar vom vedea noi dacă l-am întâlni din nou pe indianul acesta misterios, mâine, când vom porni cu viteză spre răsărit. Ar trebui să aibă un vas rapid, dacă se gândeşte să se întâlnească mâine cu noi.

— Poate că pleacă chiar acum cu un kanu, zise George. Astfel ne-o ia înainte peste noapte.

— Ai dreptate – spuse Farrow. în felul acesta, ar putea să ne facă să credem că el cu kanu-ul lui a mers mai repede decât noi cu submarinul. Eu aş propune să facem un ocol în jurul insulei, cu o barcă de aluminiu, poate-l zărim când pleacă.

— Nu prea aş fi de părere să ocolim insula în barca de aluminiu, zise doctorul Bertram. Ar fi un act de curaj care poate avea urmări grave, căci nu e exclus ca monstrul acela grozav să fie pe aproape şi atunci barca noastră ar fi o musculiţă pentru fălcile lui.

— Aşa e – încuviinţă Farrow – dar, pe de altă parte, cred că nu e nici o primejdie dacă ne vom aţine pe lângă ţărm. Până acolo nu va veni dihania apocaliptică.

— Tată, în cazul acesta mă iei şi pe mine! Exclamă George cu însufleţire. Poate că vedem iarăşi monstrul şi asta ar fi foarte interesant.

— Vii şi dumneata, dragă doctore, sau ţi-o teamă cumva? Întrebă Farrow. Trebuie să-ţi mărturisesc că vreau să întreprind ocolul ăsta în jurul insulei mai mult ca să mă încredinţez dacă mai sunt şi alţi locuitori pe aici, care ne-ar putea pregăti vreo surpriză neplăcută. Îi voi spune lui Rindow, ca, în timpul absenţei noastre, să ţină capacul turnului închis.

— Bine faci, zise Bertram. Fireşte că vin şi eu, domnule căpitan. Crede-mă că interesul meu ştiinţific merge atât de departe, încât nu m-aş teme de un atac al monstrului asupra vasului nostru, numai dacă prin aceasta aş avea prilejul să-l văd de aproape.

— Eu cred chiar că ai consimţi să-ţi dai şi viaţa, pentru a putea vedea o dihanie pe care n-a văzut-o încă nici un om înaintea d-tale, zise Farrow, râzând. Ce să-i faci, aşa sunt adevăraţi oameni de ştiinţă – nici nu se mai gândesc la persoana lor când e vorba să descopere

ceva nou. Dar eu, personal, nădăjduiesc că dorinţa d-tale nu se va împlini. Trebuie numai să stabilim dacă pe insula aceasta singuratică trăiesc sălbatici, care ne-ar putea deveni primejdioşi.

— Aşa, acum să nu mai pierdem vremea! A! Foarte bine ai făcut, dragă Rindow. Tocmai voiam să te chem! Se adresă apoi primului ofiţer, care intra în cabină. Am plănuit să fac, împreună cu George, Bertram şi Petre, o explorare în jurul insulei şi te rog să dai dispoziţii să se aducă imediat pe punte o barcă de aluminiu şi să fie montată la repezeală. După ce vom fi plecat, închide capacul turnului, căci mă tem c-ar putea fi pe insulă băştinaşi, de pe urma cărora ai avea de suferit neplăceri.

Farrow îi povesti pe scurt întâlnirea cu indianul misterios, apoi adăugă:

— Cred, fireşte, că indianul a cam exagerat lucrurile. Pe monstru l-o fi văzut el însuşi, când acesta a înhăţat mai înainte trei rechini fugari; acum, bănuiesc că va pleca imediat cu un kanu spre răsărit, pentru ca mâine, când vom porni şi noi la drum, să-l găsim cu mult înaintea noastră şi să ne prindă mirarea că-i întâlnim. Aşa-mi spune mie judecata că se vor întâmpla lucrurile, dar, pe de altă parte, am auzit destule până acum despre minunile Indiei, ca să nu mă surprindă dacă se va întâmpla altfel, adică dacă acest indian misterios ar dispune, într-adevăr, de forţe oculte, care vor rămâne pentru noi veşnic o enigmă. în sfârşit, vom vedea. D-ta fii Insă cu multă băgare de seamă. Închide capacul tumulul şi cercetează insula numai prin periscop, până ne înapoiem noi.

— Da, domnule căpitan, răspunse Rindow, voi fi cu ochii-n patru, pentru ca vasul să nu fie primejduit, dar mi-aş îngădui să te rog, domnule căpitan, să renunţi totuşi la expediţia proiectată. Dacă ne vom retrage acum o bucată de la ţărm, suntem în deplină siguranţă şi nici cel mai puternic trib de sălbatici nu ne-ar putea face nimic De ce. Dar, vrei să întreprinzi această călătorie primejdioasă în jurul insulei? Afară de pericolele ce v-ar aştepta din partea eventualilor băştinaşi, mai există posibilitatea ca grozăvenia aceea să fie prin apropiere şi atunci, cu siguranţă, aţi fi

pierduţi. De ce n-am rămâne până în zori aici, unde suntem la adăpost şi apoi să pornim înainte, la drum?

— Fireşte, dragă Rindow – încuviinţă căpitanul – ai dreptate şi d-ta, dar trebuie să-ţi mărturisesc că ciudatul indian mă interesează foarte mult. Vreau să stabilesc în mod precis dacă posedă într-adevăr forţele acelea misterioase de care a dat dovadă, în aparenţă, sau nu e decât un înşelător dibaci. Şi de asta m-aş putea încredinţa numai dacă-l voi vedea părăsind acum insula cu un kanu. De monstrul acela marin nu mă tem, căci ei nu va veni prea aproape de insulă, unde apa e puţin adâncă. Afară de asta, cred că vom putea descoperi pe undeva un trib de băştinaşi şi atunci vom şti cei puţin cum să ne rânduim treburile.

— Asta e altă socoteală – zise Rindow. Fireşte că acum nu mă mai împotrivesc planului ce l-ai făurit. Cred însă că n-ar fi rău dacă aş scoate vasul puţintei din golf. Vreau să ţin seamă de îngrijorarea d-tale şt să nu rămân priponit de ţărm.

— Bine, dragă Rindow, chiar asta voiam să-ţi spun şi eu să faci. Aşadar, dă-i drumul!

III.
DIN NOU ÎN PRIMEJDIE.

MARINARI ADUSERĂ ÎN GRABĂ pe punte o barcă de aluminiu şi-i dădură drumul pe apă, peste parapet. Farrow, George, Bertram şi Petre luară loc în ea.

Întreprinderea era într-adevăr îndrăzneaţă – şi camarazii rămaşi pe bordul submarinului priveau cu îngrijorare după cei plecaţi.

Când bărcuţa nu se mai zări decât ca un punct mic pe dunga sclipitoare de apă a golfului, Rindow dădu comanda să se dezlege odgoanele cu care era priponit vasul de cei doi palmieri, apoi, cu ajutorul electromotoarelor, înaintă cu vreo cincizeci de metri în golf, capacul turnului fu închis şi primul ofiţer cercetă cu încordare prin periscop malurile apropiate ale golfului.

În vremea asta, Petre Uriaşul vâslea de zor barca, când ajunse cu ea la capătul golfului, căpitanul dădu

comanda s-o ia spre capătul de sud, căci golful, care se afla pe coasta de apus, era numai la câteva sute de metri de acest capăt de sud, pe câtă vreme până la coasta de nord erau câţiva kilometri.

Farrow însă voia s-ajungă repede la coasta de răsărit, nădăjduind să dea acolo peste misteriosul indian.

Cu toate că Petre vâslea fără să facă cel mai mic zgomot, viteza cu care înainta barca era foarte mare. Se aţinea pe lângă ţărm, iar căpitanul, doctorul şi George priveau necontenit spre marea care sclipea în lumina lunii – căci se aşteptau să se ivească monstrul apocaliptic.

— Cred că nu mai avem ce ne teme de dihania aceea, zise Farrow, după câtva timp, când ajunseră la capătul de sud al golfului. Nu se mai zăreşte nici un rechin, au fugit cu toţii şi în cazul acesta nici monstrul nu mai are de ce să se aţină pe aici.

— Dar poate că stă la pândă tocmai prin locurile acestea, aşteptând să-i pice victimele. Îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Putem presupune acum că e sătul pentru câtva timp, dar după ce i s-o stârni iar foamea – ceea ce se întâmplă foarte repede la monştrii mărilor – vom fi noi cel dintâi „aperitiv” pe care-l va zări. Aşadar, e mai bine să ne aţinem cât mai aproape de ţărm.

— Ai dreptate, dragă doctore, răspunse Farrow. E, acum, din fericire, am ocolit capătul de sud şi cred că nu mai poate fi atât de primejdios. Opreşte, Petre, parcă miroase a fum, ce ziceţi?

Petre se opri îndată din vâslit şi camarazii începură să adulmece aerul.

Într-adevăr, se simţea miros de fum, însă mirosul caracteristic al unui foc stins.

— Probabil vreun foc de lagăr, lăsat în părăsire, zise doctorul. Cred că putem coborî fără teamă pe uscat şi să cercetăm lucrurile mai de aproape. Vom putea atunci să stabilim cine a fost pe aici şi câţi inşi erau.

— Da. Aşa vom face, zise Farrow. Petre, ia-o spre ţărm!

Uriaşul vâsli repede şi opri în faţa unui tufiş, ale cărui ramuri atârnau deasupra apei.

— Aia e foarte bine – spuse căpitanul – barca nu poate fi zărită dinspre mare şi noi avem putinţa să coborâm neobservaţi pe uscat Petre. Priponeşte bine barca – George, sari tu întâi pe uscat, căci eşti în faţă. Dar te opresc s-o iei înainte. Vei aştepta până vom fi coborât cu toţii.

— Bine, tată, aşa voi face – făgădui tânărul – şi mie mi-a fost neplăcut că v-am pricinuit de atâtea ori necazuri fără să vreau.

— Uite, vezi, asta mă bucură, zise căpitanul mulţumit. Te rog, să-ţi ţii însă făgăduiala Rămâi liniştit locului şi aşteaptă-ne şi pe noi, chiar dacă vei observa ceva important. Admiţând că dai peste un om în primejdie, nu te lăsa îndemnat de sufletul tău bun, ca să făptuieşti vreo nechibzuinţă.

Convorbirea aceasta avusese loc în şoaptă, ca măsură de prevedere.

Sărind pe uscat şi strecurându-se printre crengile tufişului, George se feri să facă cel mai slab zgomot.

După ce străbătu tufişul, mai merse câţiva metri înainte, apoi se opri, căci ajunsese lângă mormanul de cenuşă caldă al unui foc. Locul unde fusese focul era relativ mare, căci, pipăind în jur, nu putu da cu braţul întins de marginea mormanului de cenuşă.

Dar degetele sale dădură de ceva care-l făcu să-şi înăbuşe un strigăt de spaimă... Era trupul neînsufleţit al unui om, care mai păstra încă puţină căldură dintr-unsul.

Omul era mort, după cum se încredinţă îndată George, căci, când vru să-i cerceteze inima, degetele sale atinseră o rană largă în partea stângă a pieptului, o lovitură de cuţit care trebuia să-i fi străpuns inima.

Auzi lângă el un zgomot uşor şi-şi zise că nu putea fi decât tatăl său, ori unul din tovarăşi. De aceea, întrebă încet de tot.

— Tată, tu eşti?

Răspunsul pe care-l căpătă era neaşteptat şi foarte puţin plăcut, căci în clipa următoare o mână zdravănă îi cuprinse beregata şi o strânse cu atâta putere, încât bietul tânăr nu putu scoate nici un geamăt.

Încercă să-şi scoată revolverul, dar se trezi cu un pumn în tâmplă, care-l făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Ultimul său gând se duse spre tatăl său, care-l prevenise, dar, de data aceasta nu avea nici o vină, căci nu făptuise vreo nechibzuinţă.

Petre îl urmase îndată pe iubitul său stăpân, după ce legase repede barca de ramurile tufişului. Şi astfel, auzi lovitura dată în tâmpla tânărului şi zgomotul prăbuşirii trupului său.

Scoase repede lampa de buzunar, o aprinse şi începu să alerge prin tufiş, fără să mai ţină seamă de zgomotul ce-l făcea tropăitul picioarelor sale.

Raza orbitoare a lămpii lumină o făptură vânjoasă, negricioasă, care stătea aplecată deasupra trupului nemişcat al lui George. Cu un strigăt sălbatic de furie. Uriaşul îşi smulse pistolul de la brâu, dar înainte de a putea trage, individul negricios se dădu în lături cu o mişcare de şarpe şi deşi Petre îndreptă lumina lămpii sale spre el, era totuşi prea târziu. Misteriosul potrivnic se făcuse nevăzut în tufiş, după cum dovedea mişcarea crengilor.

Îngrijorat, Petre se aplecă peste trupul neînsufleţit al lui George. Răsuflă uşurat, simţind pulsul tânărului şi-şi dădu seama că leşinul de care fusese cuprins iubitul său stăpân nu va ţine mult.

Ridicându-se, aruncă o privire în jurul său şi de-abia acum văzu cadavrul de lângă mormanul de cenuşă.

Mâna stângă a lui George era aşezată încă pe pieptul mortului, lângă rană. Acesta era un polinezian, un individ înalt şi puternic.

Petre îl privi cu uimire câteva clipe, apoi se aplecă din nou spre George şi-i ridică uşurel capul.

În aceeaşi clipă, Farrow şi doctorul Bertram se iviră şi ei. Petre le povesti pe scurt cele întâmplate, doctorul îl luă imediat în seama lui pe George, în vreme ce Uriaşul şi căpitanul – în mâna stângă cu lampa de buzunar, iar în dreapta cu revolverul încărcat – păşiră spre tufişul în care dispăruse misteriosul individ.

— Petre, eu tot cred că pe aici se află un trib sălbatic, îi zise Farrow credinciosului său camarad. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă şi mă gândesc c-ar fi poate mai bine dacă l-am duce pe George în barcă şi să pornim repede înapoi. N-are nici un rost să mai pornim în cercetare acum.

— Da, domnule căpitan, aveţi dreptate. De ce neom pierde vremea pe întuneric în tufişul acesta! Te pomeneşti că suntem atacaţi pe la spate şi culcaţi la pământ, cum i s-a întâmplat şi domnului George al nostru.

— Bine, să ne înapoiem deci, hotărî Farrow. George începu să se mişte, când căpitanul şi Petre se apropiară de doctor. Auzindu-l pe Farrow spunând că vrea să părăsească grabnic insula, el îşi ridică cu greu partea de sus a trupului şi încercă să se scoale. Petre îl sprijini imediat, căpitanul şi doctorul o luară înainte şi desfăcută ramurile tufişului ca să le facă loc, dar, în aceeaşi clipă, căpitanul scoase o exclamaţie de mirare şi mânie, căci barca de aluminiu dispăruse.

— Asta ne mai lipsea! Exclamă Bertram. Domnule căpitan, sa pare că am căzut într-o cursă. Să fi fost oare observaţi când mergeam cu barca de-a lungul ţărmului?

— Tot ce se poate, răspunse Farrow. A! Ia te uită, doctore, colo aleargă barca noastră. Sunt patru indivizi în ea, probabil sălbatici, după cum pot observa.

Barca de aluminiu se afla cam la vreo şaizeci de metri şi alerga spre apus. Farrow trase revolverul de ia brâu, vrând să-i pedepsească pe nemernici, dar, în aceeaşi clipă, luna fu acoperită de un nor şi vâslaşii de pe mare nu mai putură fi zăriţi.

— Drace! Stăm prost de tot! Scrâşni căpitanul, i-aş fi putut sili să se întoarcă, dacă izbuteam să trag asupra lor. Acum trebuie să mergem de-a curmezişul insulei, apoi spre golful unde se află submarinul nostru.

— Şi nu ştim ce primejdii ne aşteaptă în desiş, zise doctorul. Te pomeneşti că stau ascunşi mulţi băştinaşi printre tufe.

— N-avem încotro, trebuie să ne înapoiem – răspunse căpitanul. Fiecare clipă pierdută ne poate deveni fatală.

În vremea asta, George îşi revenise puţin şi izbuti să îngâne:

— Dacă nu m-aş fi ocupat de mortul acela, poate că tot aş fi simţit apropierea sălbaticului. Crezi cumva, tată, că individul care m-a doborât pe mine se află şi el printre cei din barcă? Atât de repede nici nu putea să ajungă acolo. Mai mult ca sigur că acum, când ne vom

întoarce la golful în care se află „Dox”-ul, vom da de el.

— Vom da poate şi de alţi băştinaşi, zise Farrow cu ciudă. Trebuie să fim deci cu mare băgare de seamă, căci putem vedea, după omul înjunghiat, că indivizii aceştia nu cruţă şi...

Îşi întrerupse vorba şi-şi încordă auzul spre mare: la fel făcură şi ceilalţi.

Din direcţia în care dispăruse barca cu cei patru fugari răsunară ţipete grozave, cum le scot numai oamenii care se află în primejdie de moarte. Dar tot atât de repede strigătele lor amuţiră – o pârâitură puternică umplu văzduhul, se repetă de câteva ori, apoi se auzi un plescăit răsunător – şi liniştea se întinse iar deasupra mării.

— Domnule căpitan, cu siguranţă că a fost monstrul, zise doctorul în şoaptă. Cei patru polinezieni care ne-au furat barca au plătit cu viaţa lor. Sunt încredinţat că am scăpat ca prin minune de o soartă grozavă, căci dihania ne-ar fi atacat fără doar şi poate, chiar dacă am fi mers aproape de tot de-a lungul ţărmului.

— Aşa e – încuviinţă căpitanul. Mai că îmi vine să cred că misteriosul indian a jucat şi el un rol în afacerea asta. Oricât aş judeca de rece, lucrul îmi pare ciudat totuşi.

— E aproape sigur că dispune într-adevăr de forţe misterioase – zise doctorul cu seriozitate. în cazul acesta, putem nădăjdui că vom pleca teferi de pe insulă şi vom întâlni în drumul nostru, după cum a făgăduit. Să pornim deci fără teamă spre golf.

— Cu toate astea, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă, zise căpitanul. Eu voi merge în frunte şi George va veni după mine; apoi vii d-ta, dragă doctore şi în coadă Petre. Aprindeţi lămpile de buzunar, ţineţi pregătite grenadele de mână şi revolverele. Aşa, acum putem pomi. Vom pătrunde prin tufişul de colo, pe unde a dispărut sălbaticul care l-a atacat pe George.

Camarazii se apropiară cu băgare de seamă de tufiş, căpitanul dădu în lături ramurile şi descoperi cu mirare o potecă îngustă, care părea să fie foarte umblată, căci era liberă de orice piedici.

— La asta nu m-aş fi aşteptat, zise Farrow încet. Te pomeneşti că pe poteca asta ajungem la colibe, ceea ce ar putea deveni foarte neplăcut pentru noi. În sfârşit, n-avem încotro!

Ferindu-se să facă zgomot, cei patru tovarăşi porniră pe poteca aceea îngustă. Aceasta ducea spre apus, pe urmă făcea un cot ascuţit şi se îndrepta spre nord. Într-acolo voiau s-o ia camarazii, căci dădea tocmai în golful în care se afla submarinul.

Farrow şi Bertram luminau cu lămpile lor partea stângă a potecii, iar George şi Petre, partea dreaptă.

Se aşteptau, desigur, să dea în vreun luminiş, unde se aflau colibele băştinaşilor şi nici gândul că acolo ar putea să ajungă la o încăierare cu aceştia nu-i speria, urmându-şi drumul liniştit şi cu băgare de seamă.

Farrow ajunse într-un loc de unde pornea o altă cărare care ducea în desiş. El se opri şi ie zise în şoaptă tovarăşilor:

— Aha, poteca asta pare să ducă la satul sălbaticilor. E lesne de văzut că terenul e bătătorit, pe câtă vreme aceasta de aici, care duce spre nord, e acoperită cu iarbă destul de înaltă. S-o luăm pe aici şi sunt sigur că numai aşa înlăturăm o mare primejdie..

Presupunerea căpitanului se dovedi îndreptăţită, căci ajunseră nevătămaţi în golful unde se afla „Dox”-ul. Farrow ştia că Rindow privea prin periscop, observând cu atenţie ţărmul, de aceea dădu semnalul convenit cu lampa lui de buzunar.

După câteva minute, trupul întunecat al submarinului alunecă spre ţărm, unde apa era destul de adâncă, aşa că cei patru tovarăşi se putură căţăra lesne pe punte.

Dragă Rindow, ni s-a prăpădit iarăşi una din bărcile de aluminiu, îi zise Farrow primului ofiţer. Monstrul a înhăţat-o, împreună cu patru sălbatici care ne-au şterpelit-o. Vom rămâne liniştiţi aici, în golf, până se vor ivi zorile. Acum îmi vine şi mie să cred în prezicerea indianului, cum că mâine dimineaţă dihania nu va mai fi aici şi vom putea pleca nestingheriţi. De asemeni, mai cred că vom da de el la răsărit, după cum spuneam.

IV.
O ENIGMĂ.

— **CIUDAT DE TOT!** Făcu Rindow dus pe gânduri. Dar stai, că şi eu am observat ceva foarte misterios. Am văzut ivindu-se pe ţărm o făptură negricioasă, un trup înalt, tuciuriu, care purta un şorţuleţ.

Alb în jurul şoldurilor şi un fel de basma, tot albă, pe cap. Individul acesta – care şi eu cred acum c-a fost indianul – făcea nişte mişcări poruncitoare cu braţele spre mare. Domnule căpitan, nu crezi c-ar fi cu putinţă să fi poruncit monstrului să atace barca cu cei patru sălbatici?

Camarazii se priviră câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi Farrow clătină cu hotărâre capul şi zise:

— Nu, asta e cu neputinţă, nici să nu ne gândim la asemenea fantasmagorii. Fireşte că, atunci când e vorba de indieni, multe sunt cu putinţă, lucruri pe care nici nu le putem concepe cu mintea noastră încă nu de-ajuns de dezvoltată, dar ceea ce spui d-ta e prea de tot. Indianul o fi rostit vreo rugăciune şi atâta tot. Acum cred însă că nu poate părăsi insula cu kanu-ul său înaintea noastră, că atunci ar fi lesne să fie şi el înhăţat de monstru, care probabil dă târcoale pe aici, unde a adulmecat o pradă bogată. Dacă vom pleca aşadar mâine, în zorii zilei, nu cred să-l găsim acolo unde ne-a dat întâlnire.

— Ar fi păcat, zise doctorul, căci aş fi vrut să fac cunoştinţă cu el. N-am putea oare să mergem încet cu submarinul, domnule căpitan?

— O, da, sprijini George cererea doctorului, poate că vom afla unele taine despre care nici nu visăm.

— Asta nu se poate, răspunse Farrow cu hotărâre, voi merge cu cea mai mare viteză, ca să mă îndepărtez cât mai curând de insula asta misterioasă. Să nădăjduim că se va retrage şi monstrul, până acum nu ştiu, zău, dacă vom scăpa teferi. Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi fireşte că un camarad va sta mereu la periscop, ca să observe dacă nu se zăreşte ceva suspect în mare sau pe mal.

— Plundow are întâiul cart, zise Rindow. Am şi dat dispoziţii ca oamenii din echipaj să se schimbe la fiecare jumătate de ceas.

— Foarte bine, dragă Rindow – zise căpitanul – atunci ne putem duce şi noi la culcare liniştiţi.

Fiecare se retrase în cabina lui, dar de data asta nu izbutiră să adoarmă atât de curând. Nu numai apropierea monstrului misterios îi neliniştea, ci şi taina ce-l înconjura pe indian. Sălbaticii care trăiau, poate, pe insulă le pricinuiau mai putină îngrijorare, căci ei nu erau în stare să pătrundă în vasul închis.

Când fură treziţi din somn, săriră imediat din hamacuri şi se îmbrăcară la repezeală Farrow privi prin periscop şi cercetă cu atenţie împrejurimile, care făceau o impresie minunată în razele vesele ale soarelui de dimineaţă.

Căpitanul cercetă mai întâi malurile golfului, dar nu putu descoperi nimic suspect Apoi îşi îndreptă atenţia spre mare, din care nu putea zări decât o parte. În faţa golfului, nu văzu iarăşi nimic din ce ar fi putut da de bănuit prezenţa dihaniei.

În cele din urmă, dădu comanda de pornire. Vasul se afla la suprafaţă, dar lăsară capacul turnului tot închis. Cu cât submarinul se apropia mai mult de ieşirea golfului, cu atât Farrow putea cuprinde cu privirea o suprafaţă mai întinsă a mării.

Deodată, scoase o exclamaţie de mirare şi le zise tovarăşilor care stăteau în jurul său:

— Indianul a avut dreptate, monstrul nu se mai află pe aici. Văd câţiva rechini înotând în larg, ceea ce n-ar face dacă dihania ar fi prin apropiere. Cred deci că putem porni la drum fără teamă.

— Hm..., asta e prima ciudăţenie în legătură cu indianul acela, zise doctorul încetişor. A spus el dinainte că nu vom mai găsi dimineaţa monstrul. Cred, domnule căpitan, că şi celelalte profeţi ale lui se vor împlini şi că ne vom întâlni cu el la răsărit.

— Ei, da, atunci trebuie să fi pornit la drum în timpul nopţii, răspunse Farrow. Şi în cazul acesta, e de la sine înţeles că-l vom ajunge în cursul zilei. Marea e liniştită, nu e nici un semn de furtună, aşa că putem porni fără grijă ia drum.

— D-ta cauţi şi găseşti o explicaţie foarte simplă, zise doctorul. Eu însă nu pot fi de aceeaşi părere. Presimt o surpriză nouă din partea acestui indian, o surpriză care ne va da o mică idee de puterile misterioase ale acestor oameni.

— Dragă doctore, mă tem că te-ai molipsit puţintei de misticismul Indiei, zise Farrow râzând. În interesul d-tale, aş dori să se ivească într-adevăr ceva care să-ţi dea dreptate. Numai să n-aducă vreo pagubă vasului nostru. Aşa, acum am ieşit bine din golf şi ne-am îndepărtat în acelaşi timp destul de plaja insulei, pentru ca polinezienii şi armele lor primitive să nu ne poată deveni primejdioşi. Haidem în turn şi să punem în funcţiune motoarele Diesel.

Petre deschise capacul turnului: Farrow, George, Bertram şi Rindow ieşiră afară. Uriaşul sărise pe punte şi privea în mare, peste parapetul scund.

Motoarele Diesel începură să huruie şi vasul se avântă pe mare, luând direcţia spre răsărit.

Când ajunseră la vreo mie de metri depărtare de insulă, George se mai întoarse o dată. Privirea lui ageră zări o făptură negricioasă pe plaja coastei de apus, duse repede ocheanul la ochi şi în aceeaşi clipă scoase o exclamaţie de mirare:

— Tată, indianul e acolo! Strigă el. Face nişte gesturi ciudate înspre mare.

Toţi îşi duseră ocheanele la ochi. Şi, într-adevăr, văzură un indian slăbuţ, de vârstă nehotărâtă, care avea pe dânsul doar un şorţuleţ alb şi un turban pe cap. Tocmai se înclina de trei ori spre mare, ridicând braţele în chip de implorare, dispărând apoi în desiş.

— Ei, dragă doctore, acum sunt sigur că nu ne vom mai întâlni cu el, căci n-a plecat în timpul nopţii, zise Farrow. De fapt, acum am putea-o lua spre apus, către „Insula odihnei”. Presupun că s-au sfârşit manevrele flotei engleze, care ne-au silit să ne refugiem încoace.

— Domnule căpitan – interveni Rindow – englezii ştiu doar că am pornit spre răsărit. Tocmai flotila aceea, prin rândurile căreia ne-am făcut drum cu atâta îndrăzneală, va depune toate sforţările să ne înhaţe când ne vom înapoia. Aş cuteza să propun să mai mergem câteva zile prin partea de răsărit.

— Numai de ne-ar ajunge combustibilul, răspunse Farrow.

— În cazul acesta, aş zice să ne îndreptăm spre Samoa, unde vom găsi combustibil berechet.

— Hm..., nu e rea propunerea, încuviinţă Farrow. Atunci, nici nu e nevoie să ne grăbim prea mult, căci nu trebuie s-ajungem pe insulă înainte de a se înnopta. Socot că suntem la vreo şapte sute de kilometri depărtare, dar, deoarece nu vrem s-ajungem chiar după ce se înserează, ci de-abia în toiul nopţii, am putea reduce viteza la cincizeci de kilometri la oră. De fapt, nici cu această viteză redusă nu ne va ajunge indianul.

— Nu se ştie, zise doctorul, eu sunt încredinţat că o va face totuşi. Poate că vom avea pe negândite o pană, care ne va opri în loc până ne va ajunge el, sau vreun bric rapid va trece întâmplător pe la insulă şi-l va lua la bord.

— Să n-ai nici o grijă, dragă doctore – răspunse Farrow – cred că nu vom avea nici o pană, iar cât despre vreun bric care să-i ia la bord, nici asta nu mi se pare cu putinţă.

— Ciudat este totuşi că te-au cuprins deodată astfel de presimţiri... Asta s-ar explica însă prin faptul că aveai totdeauna o anumită slăbiciune pentru tainele Indiei şi în felul acesta devii lesne influenţabil. Aşa, acum insula a dispărut din raza privirilor noastre şi cred că va dispărea şi înrâurirea ce ar putea-o avea asupra d-tale misteriosul Indian.

Cu glas încet, dar hotărât, doctorul Bertram răspunse:

— Poţi să râzi de mine, domnule căpitan, dar eu sunt încredinţat că-l vom revedea, unde sigur, nu pot spune, dar presimt că aşa va fi.

— Ciudat de tot, zise Farrow. În sfârşit, vom vedea dacă presimţirile d-tale sunt întemeiate.

— Am observat bine prin ochean trăsăturile indianului – zise doctorul – şi am văzut că are sub ochiul stâng două cicatrice largi şi adânci, ca şi cum s-ar fi luptat cu un tigru care i-a sfâşiat obrazul.

— Exact, am văzut şi eu, zise George, cicatricele erau crestate pe margini, ceea ce înseamnă că nu provin de la nişte tăieturi. Altminteri, am putea presupune că

Indianul aparţine vreunei secte ai cărei adepţi au toţi cicatrici la fel.

— Bravo, tinere, ai observat foarte bine, zise Farrow. În cazul acesta, vom şti precis dacă-l avem în faţă pe individul nostru, când într-adevăr vom întâlni un Indian în largul mării. Pentru moment, nu văd nimic însă. Cred totuşi că putem reduce viteza la patruzeci de kilometri pe oră, iar mai spre seară o vom putea spori din nou. Nu vreau deloc s-ajung prea devreme pe insulele Samoa. Vom merge la Upoli, poate dau acolo de vreun fost camarad.

Ceasurile treceau unul după altul fără să se întâmple ceva deosebit; dar, după masă, când Farrow, George şi Petre se aflau în turn, doctorul veni la ei foarte iritat:

— Dragă căpitane – strigă el – m-a năpădit brusc presimţirea că vine cu siguranţă. O fi sau nu superstiţie, eu sunt încredinţat că se află pe aproape.

— Dar bine, doctore – întrebă Farrow râzând – cum poate fi în stare să facă asta? Cu bietul lui kanu, nu poate desfăşura o viteză de peste cincizeci de kilometri. în definitiv, s-ar putea să fie vreun prinţ indian bogat, care posedă pe insulă o barcă de curse foarte rapidă – Totuşi, nu pot descoperi nimic – adăugă el, cercetând zarea dinspre apus cu ocheanul lui puternic. Ba, ia staţi..., zăresc un nor foarte ciudat, de o formă cum n-am mai văzut până acum.

— Şi norul acesta pare să se apropie cu o iuţeală vertiginoasă de noi, zise şi Rindow. E ciudat! Aproape c-aş putea zice că e o mică volbură, care vine spre noi cu o viteză fantastică.

— Tot ce se poate, încuviinţă Farrow. Nu pare însă atât de grozavă şi poate nu e decât un vârtej provocat de un ciclon. N-are ce să-i strice submarinului nostru.

— Sper şi eu că aşa va fi, zise Rindow. De altfel, pare să se abată din curs, căci merge mai spre nord, ceea ce înseamnă că va trece pe lângă noi. E totuşi foarte puternică, după cum văd, căci apa pe care o stârneşte e destul de înaltă şi agitată.

— E un fenomen natural foarte interesant, zise căpitanul. Ei, dar ce-o mai fi şi asta? Parcă văd un kanu plutind în mijlocul acestui vârtej, deasupra apei biciuite... Nu cumva...

Privi cu mai multă încordare prin ochean spre volbura care alerga cu o viteză ameţitoare spre nord-est.

— Într-adevăr – zise el apoi, cu glas tulburat – deasupra valurilor zăresc un punct întunecat, care seamănă mult cu un kanu. Rindow, crezi cu putinţă aşa ceva? Kanu-ul acesta ar avea, aşadar, o viteză cu mult mai mare decât submarinul nostru... Oare..:

Nu-şi sfârşi vorba, dar atât primul ofiţer, cât şi George şi doctorul, ÎI pricepură.

— Dragă căpitane, zise Bertram, nu mai e nici o îndoială, el e. Ne-a dat o întâlnire aici la răsărit şi să vezi că va veni.

— Ia mai taci şi d-ta, doctore! Făcu Farrow necăjit. Te pomeneşti că vrei să susţii că Indianul are puterea să poruncească vântului! Cu alte cuvinte, că a provocat o volbură pe care călătoreşte cu scopul să ne ajungă pe noi.

— Nu, domnule căpitan, nu vreau deloc să susţin lucrul acesta, dar presupun că indianul a prevăzut de aseară volbura asta – după vreun semn anumit de pe cer, pe care noi nu-l cunoaştem. Şi atunci a fost lesne pentru el să bănuiască îndată că ne va întâlni aici. Nu-i vorbă, volbura îl cam abate din drumul nostru, dar va putea să cotească la vreme şi să vâslească spre noi. Explicaţia asta va trebui s-o admiţi şi d-ta.

— Hm..., privită în felul acesta, treaba apare oarecum posibilă – zise Farrow cu şovăială – totuşi e cam îndrăzneaţă propunerea. Fireşte, se putea să fi văzut sau bănuit că pe undeva, în depărtare, s-a produs un ciclon şi că dintr-unsul se va desprinde un vârtej, dar chiar atât de exact nu se poate să fi prevăzut lucrurile, orice ai zice. În sfârşit, dac-o fi într-adevăr el, nădăjduiesc că ne va da o explicaţie care să ne dumirească.

— E absolut sigur, stărui doctorul. Presimţirea nu mă înşelă. Poţi râde de mine, domnule căpitan, dar aşa e. Bagă de seamă ce-ţi spun: vom avea unele surprize pe care nici nu le-am visat.

— De, ştiu şi eu ce să mai zic! Făcu Farrow. la te uită, volbura aia chiar că aleargă mai repede decât submarinul nostru. Drace! Punctuleţul acela negru se

apropie cu o viteză de vreo şaizeci de kilometri pe oră. N-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva, dacă n-aş vedea cu ochii mei.

— E într-adevăr un kanu! Strigă în aceeaşi clipă George. Într-unsul se află un bărbat, cu un turban alb în jurul capului şi trupul îi este negru, după câte se poate vedea Tată, eu cred că e tot indianul. Vei vedea că volbura îl va târî cu mult înaintea noastră, apoi ne va veni în faţă. E foarte interesant, zău aşa. Sper că va veni pe bordul nostru şi-şi va urma drumul împreună cu noi.

— Ba eu cred că se simte mai bine aşa cum călătoreşte acum, zise Farrow. Părerea mea e că nu poate aduce decât nenorocire sau ne va vârî în cine ştie ce bucluc, dacă va păşi pe vasul nostru.

— Tocmai asta ar fi faimos! Răspunse George râzând. De când cu chestia aceea cu femeia pirat, n-am mai avut o aventură ca lumea.

— Foarte mulţumesc! Nu vei fi vrând să zici că a fost o plăcere mare chestia cu monstrul misterios şi cu sălbaticul de pe insulă? Îmi vine să cred că nu te simţi deloc bine când nu eşti în primejdie de moarte.

— Aproape că aşa e, zise George. Aventurile au devenit pentru mine o trebuinţă, de care cu greu m-aş putea lipsi. Viaţa liniştită nu mă ispiteşte deloc. Grozav trebuie să mai fie să duci un trai în care zilele seamănă una cu alta şi fără nici o perspectivă de a intra în vreo situaţie primejdioasă, care să ceară să-ţi pui la contribuţie toată energia din tine pentru a scăpa dintr-însa. Îi compătimesc din suflet pe bieţii oameni care trăiesc zi de zi în acelaşi fel, până la sfârşitul vieţii lor.

— Rău faci că-i compătimeşti, zise Farrow. E sunt mulţumiţi şi aşa, îşi au micile lor plăceri, nu-şi fac supărări pe degeaba şi la sfârşitul zilelor lor adorm în pace.

— Hm..., decât aşa o viaţă, eu aş prefera să fiu înhăţat de un monstru ca ăla, răspunse George. Trebuie să fie groaznic să îmbătrâneşti şi să nu fad altceva decât s-aştepţi moartea. Nu, mai bine să fiu smuls în floarea vârstei, pe cât se poate cu prilejui aducerii la îndeplinire a unei fapte bune.

— Dragul meu băiat, tu ai moştenit instinctele strămoşilor tăi, zise căpitanul cu mândrie. Nici unul din ei n-a murit în patul său şi cred că şi eu voi avea parte de aceeaşi soartă. Drace! Schimbă el vorba deodată, e cu putinţă asta? Rindow, doctore, volbura îşi schimbă direcţia, acum vine spre noi dinspre babord.

Într-adevăr, ciudatul fenomen natural se abătuse puţin spre nord şi o luase înaintea submarinului. Acum urma să se întâlnească cu el, dacă Farrow păstra aceeaşi viteză. În primul moment, căpitanul vru să dea comanda de stopare, dar se sperie singur când, în loc de aceasta, se trezi strigând:

— Toată forţa la motoare!

Vasul se smuci şi porni înainte, păstrând mereu direcţia spre vest, în vreme ce volbura se apropia cu viteză şi în curând urma să se producă întâlnirea. Acum tovarăşii văzură cu ochiul liber că pe valurile înalte din mijlocul volburii plutea un kanu. Văzură lămurit şi făptura unu Indian în kanu, care stătea nemişcat, cu braţele încrucişate.

George îşi duse ocheanul la ochi. Privi câteva clipe prin el, apoi strigă cu uimire, aproape speriat:

— Tată, el e. Îi zăresc lămurit cele două cicatrici de pe obrazul stâng. Doctore, asta e într-adevăr o minune!

— Aşa e, o minune, cum numai India o poate produce, răspunse Bertram. Oamenii simpli, cu mintea mărginită, ar putea crede că acest indian e în stare să poruncească chiar şi vântului, în realitate însă el n-a făcut decât să prevadă direcţia pe care o va lua volbura ce trebuia să se producă şi s-a folosit de ea pentru scopurile sale.

Căpitanul tot mai avea dorinţa să dea porunca de stopare, dar buzele sale nu izbutiră să rostească această poruncă şi astfel submarinul înainta spre volbura care-i venea în faţă. Tovarăşii din turn păliră şi se încleştară fără voie de marginea acestuia.

Căci se părea că micul vas al Indianului va fi zvârlit asupra turnului „Dox”-ului, pe când misteriosul călător continua să stea liniştit, cu braţele încrucişate şi privea ţintă la cei de pe submarin.

Ciocnirea trebuia să se producă în curând..., dar, deodată, kanu-ul alunecă pe coasta valului, trecând ca

un fulger prin faţa „Dox”-ului şi camarazii văzură ochii mari, învăpăiaţi, ai indianului, care scoase cu iuţeală un inel din deget şi i-l zvârli lui George, care-l prinse în mod mecanic.

— Dă-i-l lui Dşangi! Strigă glasul sonor al indianului şi în clipa următoare volbura dispăru cu kanu cu tot.

Vârtejul luă iarăşi direcţia spre apus, până nu se mai văzu deloc.

— Doamne sfinte, la aşa ceva nu m-aş fi aşteptat! Izbuti să îngăime doctorul, după primele clipe de uluială. Ce zici d-ta de asta, domnule căpitan?

— Sunt şi eu înmărmurit, răspunse căpitanul. Aproape că-mi vine şi mie să cred că indianul acesta a îndrumat volbura după voinţa lui... Dar. Nu, ar fi prea de tot. Aşadar, rămâne cum spuneai d-ta, că a prevăzut ivirea furtunii şi direcţia ce o va lua, apoi s-a folosit de asta pentru scopurile sale. Ciudat a fost însă că n-am fost în stare să dau comanda de stopare a maşinilor, după cum voiam să fac. Numai din cauza asta a putut indianul să treacă atât de aproape, încât să-i arunce lui George inelul. Cât voi trăi n-am să pot pricepe ciudăţenia asta.

— Şi totuşi, e cât se poate de simplu, răspunse doctorul Bertram. Indianul a socotit exact viteza submarinului nostru şi a kanu-ul ui său, de aceea te-a împiedicat pe d-ta prin voinţa lui, să dai vreo comandă de pe urma căreia s-ar fi schimbat viteza.

— Ştiu eu ce să mai zic! Făcu Farrow complet năucit. S-a întâmplat o minune, îmi dau bine seama. E, dar ia să vedem inelul, George! E vechi de când lumea şi foarte preţios. Care va să zică trebuie să i-l dăm unui indian cu numele Dşangi! Lasă că-i găsim la Upoli şi vom lua la rost. Păzeşte bine inelul, George, căci cu siguranţă că e legată o taină mare de el. Poate că dăm peste ceva nou, după ce-l vom fi găsit pe Dşangi ăla. Mă aştept la toate acum şi nu mă voi mira de nimic.

V.
INELUL PRINTULUI GHASNA.

ADEVĂRAT, ÎNCUVINŢĂ DOCTRUL, degeaba nu şi-o fi dat osteneala indianul să ne predea inelul pe o cale atât de ciudată. Nu l-ar fi putut înmâna încă de aseară, în luminiş, când ne-a spus că ne vom întâlni? Chestia e foarte ciuda şi singura încheiere ce-o putem trage, e că vom întâmpina lucruri interesante cu Dşangi ăla, pe insula Upoli. Am trecut noi prin multe până acum, dar prin ciudăţenii dintr-astea încă nu. Sunt cât se poate de curios şi mă bucur cum nici nu-ţi poţi închipui.

— Foarte mulţumesc! mormăi Farrow. Eu unul nu mă bucur deloc. Mă voi bucura după ce voi fi izbutit că capăt combustibil pentru motoare, cu ajutorul vechiului meu camarad de arme, Strettow, pe care nădăjduiesc să-l întâlnim. Şi cu adevărat bucuros voi fi când vom ajunge pe insula noastră şi ne vom revedea camarazii rămaşi acasă.

— Asta e de la sine înţeles, zise doctorul, eu mă voi bucura totuşi foarte mult dacă vom putea obţine prin Dşangi o lămurire, cel puţin în parte, a enigmei. Fireşte, dragă căpitane, pe d-ta te interesează în primul rând combustibilul, dar chestia asta o vei putea aranja cu fostul d-tale camarad Strettow. În vremea aceasta, eu şi cu George vom porni să-l căutăm pe indianul Dşangi. Aş vrea să fiu de faţă când va lua în primire inelul.

— Parcă eu nu! zise Farrow râzând. Cum îţi închipui că-l voi lăsa singur pe George când e vorba de o astfel de aventură? Fireşte însă că vom porni în căutarea lui Dşangi, de-abia după ce voi fi pus la punct submarinul.

Volbura dispăruse demult înspre apus. Doctorul Bertram privi gânditor într-acolo şi zise:

— Nu m-aş mira deloc dacă volbura îl va fi readus pe indian pe insula lui.

— Ce să zic, nici mie nu mi s-ar părea de necrezut, spuse Farrow. În ultimele douăzeci şi patru de ceasuri, am întâmpinat lucruri atât de ciudate, cum nici n-aş fi visat cândva. Acum însă sunt de părere să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, până vom fi ajuns la Upoli, acolo vom găsi lămurirea definitivă.

Doctorul Bertram se retrase în interiorul vasului, ca să-şi mai vadă de ale lui, Rindow se despărţi şi el de camarazi, ducându-se să se odihnească puţin, căci era de serviciu peste noapte.

Farrow, George şi Petre rămaseră în turn. Nu mai vorbiră însă de ciudatele întâmplări prin care trecuseră în ultimele ceasuri, ci priveau, duşi pe gânduri, spre răsărit, în vreme ce submarinul alerga lin spre ţintă.

De-abia după ce luară masa împreună cu Bertram, Brun şi Hagen, George spuse:

— Tocmai îmi veni din nou în gând sălbaticul acela mort, de pe insulă, pe care eram ocupat să-l examinez, când am fost atacat De ce a fost ucis, oare? Să fie moartea lui în legătură cu inelul acesta?

Spunând acestea, George privi inelul străvechi, cu cizelări minunate pe el, pe care îl aruncase indianul din kanu.

— Ia mai încetează, te rog! Făcu Farrow râzând. Acum te-ai apucat să pui totul în legătură cu chestia asta misterioasă. Polinezianul o fi fost înjunghiat, cu prilejul vreunei certe, de către tovarăşii săi de trib şi atâta tot.

— Nu prea cred să fi fost aşa! Răspunse George cu încăpăţânare.

— În sfârşit, fie aşa cum zici tu, băiete! A fost şi asta opera Indianului, acum nu mă mai mir de nimic. Dar nu-mi pot da seama ce legături putea să fi avut indianul cu sălbaticii, sau ce putea să aibă el împotriva lor. Nădăjduiesc şi eu, împreună cu doctorul, că vom căpăta lămuriri de la Dşangi, când vom fi la Upoli.

— Da, domnule căpitan, sunt pe deplin încredinţat că aşa va fi, zise Bertram. Când George îi va preda inelul, Dşangi ne va da lămuriri în privinţa misteriosului indian, cel puţin în anumite privinţe.

— Eu unul aş fi foarte mulţumit – zise Farrow, iarăşi – dacă chestia asta va lua odată sfârşit şi ne-om vedea cu bine pe „Insula odihnei”. Submarinul nostru are şi el nevoie de o examinare mai amănunţită, căci mă tem c-a avut de suferit de pe urma balenei. Şi ultimele două ciocniri cu rechinii, vor fi lăsat şi ele oarecare urme. Să nădăjduim că treaba cu Dşangi se va regla repede. Dacă nu vom da însă de el în noaptea asta, să ştii că nu

rămân pe uscat îmi iau tălpăşiţa şi-l voi ruga pe fostul meu camarad Strettow să-i predea inelul.

Căpitanul rămase la hotărârea asta, cu toate stăruinţele lui George de a face tot posibilul pentru a da de urma lui Dşangi. Şi deoarece se aşteptau să aibă cu toţii de lucru la noapte, le ceru tuturor celor care n-aveau treabă să se ducă la culcare.

Fură treziţi de-abia cu puţin înainte de a se întuneca, adică în vremea cinei. Farrow se hotărâse să nu intre în Upoli noaptea târziu, ci la un ceas când viaţa oraşului era încă în toi. Căci altminteri i-ar fi venit greu, poate, vrednicului său prieten să-i procure cantitatea trebuincioasă de combustibil.

Submarinul înaintase cu mare viteză şi, când se lăsă întunericul, se afla la vreo treizeci de kilometri numai de ţinta. Distanţa aceasta o străbătură în trei sferturi de ceas, apoi se apropiară încetişor de portul din Apia.

Căpitanul cunoştea bine ţinutul şi ştia că la răsărit de port se afla un golf unde nu obişnuiau să vină peşti de mare. Apa acestui golf era foarte adâncă, aşa că putea să se apropie cu „Dox”-ul până la ţărm şi să coboare pe uscat, fără să se folosească de barcă. În apropierea golfului îşi avea proprietatea şi fostul lui camarad, după cât ştia el.

Farrow îşi îmbrăcă obişnuitul costum tropical, tot aşa făcură şi George, doctorul şi Petre, care urmau să-l însoţească. În felul acesta, nu aveau să atragă atenţia nimănui pe stradă.

După ce vasul fu priponit la ţărm, cei patru tovarăşi debarcară, silindu-se să facă cât mai puţin zgomot. Deodată însă tresăriră cu toţii speriaţi, când în imediata lor apropiere se ivi ca din pământ o făptură înaltă, albă şi cu un glas sonor rosti:

— Sahibi, prietenul meu mi-a adus la cunoştinţă că mi-aduceţi inelul pe care l-am căutat multă vreme.

— D-ta eşti Dşangi? Întrebă Farrow uimit.

— Da, Sahibi, eu sunt Dşangi. Prietenul şi elevul meu a găsit inelul care a fost furat demult din sanctuarul nostru. L-am urmărit pe făptuitori prin toată lumea şi acum prietenul şi elevul meu aleargă să ducă vestea în patria noastră. Sahibi, urmaţi-mă!

— O clipă, zise Farrow. În primul rând, trebuie să facem o vizită unui cunoscut, ca să căpătăm combustibil pentru vasul nostru, apoi te vom urma. Dar cred că nici nu e nevoie – George, dă-i inelul şi cu asta ne-am îndeplinit sarcina.

— Sahibi, duşmanii mei sunt pe aproape – zise Indianul – şi de aceea trebuie să-mi predaţi inelul de-abia când voi fi în casa mea.

— Tată, du-te tu la prietenul tău, iar eu cu Petre îl voi însoţi pe Dşangi. E departe?

— Zece minute de drum, Sahibi.

— Ei, nu e cine ştie ce, sunt iar îndărăt până vei fi aranjat tu cu domnul Strettow.

— Prea plăcut nu mi-e că vrei să mergi, ia-l cel puţin pe doctor cu tine şi fii cu băgare de seamă! Zise Farrow.

Dşangi îi conduse pe cei trei camarazi printr-o grădină mare şi întunecoasă, în care plutea mireasma îmbătătoare a miilor de flori. El mergea atât de încet şi cu băgare de seamă, încât şi prietenii noştri făcură la fel.

In cele din urmă, în faţa lor se ivi o casă de lemn cu arhitectură indiană. Dşangi deveni acum şi mai prevăzător, îşi încordă auzul câtva timp, apoi le făcu însoţitorilor săi un semn să-l urmeze.

Tufe înalte se înghesuiau până în imediata apropiere a scării care ducea sus la pridvorul casei. George privi tufele cu bănuială, căci îndărătul lor s-ar îi putut lesne ascunde duşmanii lui Dşangi. Şi, într-adevăr, după ce Indianul urcase primele trepte, din tufe săriră ca nişte pisici câteva făpturi mlădioase, care se năpustiră asupra lui Dşangi şi a însoţitorilor săi.

Atacul se produsese atât de brusc, încât curajoşii camarazi se văzură în imposibilitatea de a se apăra. Cu putere şi îndemânare, agresorii le răsuciră braţele la spate, legându-le cu frânghioare trainice.

Nici Petre nu fu în stare să se folosească de forţa lui de uriaş şi fu legat şi el fedeleş. Indivizii îi târâră apoi repede în casă, care părea cu desăvârşire pustie.

Când fu dată însă în lături o perdea groasă şi grea. Camarazii văzură cu uimire că fuseră duşi într-o încăpere mare, luminată. Era mobilată cu un lux

orbitor, în stil oriental. Pe un fotoliu în formă de tron şedea un indian bătrân, cu o îmbrăcăminte pompoasă, ai cărui ochi luciră când îi văzu pe prizonieri.

Se ridică şi se apropie de Dşangi, pe care camarazii îl văzură de-abia acum la lumină. Dşangi atinsese şi el o vârstă respectabilă, chipul său era frumos, avea trăsăturile unei rase nobile, care a rezistat de-a lungul veacurilor.

Bătrânul schimbă cu el câteva cuvinte într-o limbă necunoscută lui George, apoi se apropie de acesta şi zise politicos, într-o engleză fără cusur:

— Sahibi, dă-mi inelul pe care erai însărcinat să-l predai lui Dşangi.

— Asta n-o voi face! Răspunse George cu hotărâre. Mi s-a spus să-l dau lui Dşangi şi de bună voie i-l voi da numai lui.

— Ei, lasă, făcu bătrânul indian râzând, îţi va veni greu să scoţi inelul cu mâinile legate. Aşa că voi fi nevoit, cu părere de rău, să te percheziţionez, ca să-l găsesc. Vreau să ştii dinainte că nu ţi se va întâmpla nimic, oamenii mei te vor duce îndărăt la plajă şi acolo vei fi lăsat liber. Tainele care există între mine şi Dşangi, privitoare la acest inel, n-au ce să te intereseze pe d-ta.

Întinse mâinile spre brâul lui George, dar, în aceeaşi clipă, chipul său căpătă o înfăţişare de uimire adâncă, clătină capul nedumerit, se dădu un pas înapoi şi după câteva momente de tăcere zise cu glas schimbat:

— Sahibi, de unde ai pumnalul pe care-l văd la brâul d-tale?

— Mi-a fost dăruit de Sanja, fiica prinţului Ghasna, răspunse George calm.

Bătrânul Dşangi tresări şi el, scoţând o exclamaţie de uimire, zări pumnalul, al cărui mâner preţios scânteia orbitor şi se înclină adânc, atât cât îi îngăduiau mâinile legate la spate.

— E o minune – zise el încetişor – că tocmai d-ta îmi aduci inelul, căci el este destinat chiar pentru prinţul Ghasna.

Se părea acum că celălalt indian nu mai ştia ce să facă. Se găsea în mare încurcătură, după cât se vedea, o forţă misterioasă părea să izvorască din acest pumnal,

oprindu-l să se atingă de George. În cele din urmă, se întoarse iarăşi spre Dşangi şi-i vorbi agitat. Dar bătrânul dădea mereu din cap şi răspundea pe un ton foarte energic.

George privea cu interes la cei doi indieni. Faptul că inelul era destinat pentru prinţul Ghasna, îl umplea de bucurie. Desigur că el prezenta mare însemnătate şi Ghasna se va bucura mult că George i-l adusese, dar şi mai mult se va bucura, fără îndoială, Sanja lui.

Tânărul simţi deodată o atingere uşoară la brâul său. Petre se apropiase de el pe nesimţite, căci văzuse că indienii care rămăseseră pe pragul încăperii urmăreau cu mare interes discuţia dintre cei doi bătrâni. În clipele acestea, ei nu-i dădeau nici o atenţie şi imediat Uriaşul îşi făurise un plan al lui.

Se întoarse în aşa fel încât să stea spate în spate cu George, se prefăcu că priveşte nepăsător prin cameră – dar, pe furiş, scosese pumnalul Sanjei şi, în clipa următoare, îi tăiase cu el legăturile lui George.

Acesta luă îndată pumnalul şi tăie la rândul său legăturile lui Petre, apoi, cu mâna stângă, trase revolverul de la brâu, în vreme ce cu dreapta tăia frânghia cu care era legat doctorul.

Într-o clipă, şase pistoale erau îndreptate asupra indienilor şi George strigă cu glas tunător:

— Sus mâinile!

Porunca fu îndeplinită cu repeziciune. Indienii rămaseră încremeniţi de spaimă.

George le porunci apoi paznicilor de la uşă să treacă în partea dreaptă a încăperii şi bătrânul indian, care era conducătorii lor, trebui să se aşeze lângă ei. Acum Petre şi doctorul puteau să-i ţină sub ochi.

George liberă repede mâinile lui Dşangi, care se înclină încă o dată adânc în faţa tânărului şi zise cu supunere:

— Sahibi, Sanja ţi-a dăruit pumnalul ei, ceea ce înseamnă că ai devenit de rangul ei şi al prinţului. Sahibi, eu am fost însărcinat să caut inelul dispărut de zeci de ani, elevul meu l-a găsit şi acum trebuie să-l duc îndărăt. El înseamnă fericirea prinţului Ghasna şi a neamului său.

George scoase inelul cel minunat dintr-un buzunăraş ascuns al hainei sale. Când îl zăriră, atât Dşangi cât şi indienii care stăteau la perete întinseră braţele şi se înclinară cât putură mai mult.

— Sahibi, indienii aceştia voiau inelul pentru vărul prinţului, spuse Dşangi.

— Vărul prinţului a fugit şi Ghasna a reintrat în posesia ţării sale – zise George liniştit. Noi înşine l-am adus, pe el şi pe Sanja, acasă.

— Sahibi, aceasta e cea mai frumoasă clipă a vieţii mele: îţi mulţumesc pentru vestea ce mi-o aduci.

— M-am bucurat şi eu că am putut contribui la asta, zise George. Şi acum, poftim inelul! Dşangi, salută-i pe prinţ din partea noastră şi în primul rând pe Sanja. Nu e nevoie să-mi spun numele, ea ştie cui i-a dăruit pumnalul.

— Sahibi, ştiu că transmiţând salutările d-tale, le voi face o mare bucurie prinţului şi fiicei sale.

— Dşangi, spune-mi acum, te rog, cine este elevul d-tale? Dispune el de forţe miraculoase, cum nu mai au alţi oameni?

Bătrânul făcu o mutră cam încurcată, apoi zise cu şovăială:

— Sahibi. Niciodată nu va izbuti un european să înţeleagă forţele care dormitează în natură. Elevul meu s-a priceput să le trezească, cum nimeni altul n-ar fi putut s-o facă. El s-a legat de mare şi locuitorii săi şi cei mai mulţi din poporul nostru ÎI numesc chiar „Zeul mării”. Sahibi, n-am voie însă să vorbesc despre asta.

— Pricep – zise George – şi îţi pot spune că am văzut şi noi în ce fel se manifestă forţele sale. Aş fi dorit să-i vorbesc, căci omul acesta mă interesează mult. Aşadar, el e în măsură să înrâurească şi asupra vieţuitoarelor mării? Poate că şi asupra unor monştri pe care nu i-a zărit nici un ochi omenesc?

Aproape speriat, Dşangi îşi înălţă capul, apoi zise încetişor.

— Sahibi, acum ştiu că d-ta ai văzut un astfel de monstru. Te implor însă nici să nu te mai gândeşti la el, alungă-i din mintea d-tale! Nu e bine când un profan aruncă o privire în taina cea mare. Mai mult nu pot să spun.

— Păcat! Făcu George. Nădăjduiesc însă că prinţul Ghasna îmi va povesti mai mult despre asta, când ne vom întâlni cu toţii în ţara lui. Şi acum trebuie să plec, căci tata ar deveni neliniştit.

Dşangi bătu de patru ori din palme. După câteva clipe, veniră nişte indieni, care păreau cam adormiţi. La un semn al bătrânului, ei îi legară pe ceilalţi indieni şi-i duseră afară.

George nici nu stătu să întrebe ce avea de gând să facă cu ei, căci asta nu-i privea şi n-avea nici un rost să se amestece.

Îşi luă rămas bun de la bătrân, care ţinu cu tot dinadinsul să-i petreacă până la submarin. Îl găsiră pe Farrow foarte neliniştit, pregătindu-se tocmai să plece cu câţiva camarazi în căutarea lui George.

Rămase şi el uimit când află că inelul era destinat prinţului Ghasna Mai vorbi câtva timp cu bătrânul indian şi rugă să transmită salutări prinţului şi fiicei sale.

Apoi sosiră marinarii cu butoaiele de combustibil, pe care le căpătaseră cu ajutorul camaradului de arme al căpitanului.

Strettow îl salută călduros pe George şi pe ceilalţi din echipajul submarinului şi, după ce tancurile fură umplute cu ţiţeiul adus, totul fu gata de plecare.

Când George dădu să urce pe punte, se ivi deodată o făptură albă lângă el.

Speriat, duse mâna la revolver, dar îl recunoscu pe bătrânul Dşangi, care se mai întoarse o dată. Indianul îi puse în mână un obiect mic şi şopti:

— Sahibi. Să porţi inelul acesta, căci îţi poate fi de mare folos. Sanja poartă şi ea unul la fel. Îţi va aduce noroc şi te va scăpa de unele primejdii.

Înainte ca George să-i poată mulţumi, bătrânul şi dispăruse în întuneric. George îşi puse inelul în deget, apoi îşi făcu vânt pe puntea submarinului. El rămăsese cel din urmă pe uscat.

Electromotoarele puseră elicea în funcţiune şi minunatul vas se îndepărta încetişor de ţărm. Ajunseră curând în larg, făcură un mic viraj, apoi Farrow porni spre apus, spre îndepărtata „Insula a odihnei”.

Sfârşitul volumului: ZEUL MĂRII.

În numărul următor:

LORDUL CLIVE.